

لایه های دروغ رامین سهراب؛ اکشن نابالغ

به گزارش سایت خبری پرسون، عباس مدحی نوشت: ظاهراً لایه‌های دروغ اولین فیلم اکشن مشترک ایران و فنلاند و با مشارکت بنیاد سینمایی فارابی است. رامین سهراب که هم کارگردانی و سناریونویسی و هم تهیه‌کنندگی و نقش اول فیلم را بر عهده داشته، اولین حضورش در جشنواره فیلم فجر را تجربه میکند و پیش‌تر در آمریکا و فنلاند به عنوان کارگردان، بازیگر و بدلکار فعالیت داشته. سهراب درباره فیلمش گفته: لایه‌های دروغ تنها فیلم اکشن در جشنواره فجر امسال است و امیدوارم است مخاطبان و منتقدان با دید باز آن را بنگرند.

لایه‌های دروغ را شاید بتوان کلیشه‌ای‌ترین فیلم جشنواره چهل‌تا این لحظه به حساب آورد. آیتم‌های دُم‌ده شده‌ی سینمای اکشن بکار رفته در فیلم شاید تماشاگران دونسل قبل را هیجان زده میکرد اما اکنون بیشتر مایه‌ی طنز تماشاگران شده است. فضاسازی اکشنهای دسته‌چندم اروپایی یا حتی ایرانی دهه‌های قبل با بازی‌های بی‌روح نتیجه‌ی جالبی را جلوی چشم تماشاگر به نمایش نمیگذارد و بیشتر با یک فیلم اتوبوسی مواجهیم تا یک اثر جشنواره‌ای.

لایه‌های دروغ ملغمه‌ای است از ایمانهای اکشن دهه‌ی هفتاد شمسی؛ از ساختمان نیمه‌کاره گرفته تا بادبازدهای خوش‌هیکل و آدم‌ربایی و انتقام و ثروتمندان خلافکار و دیر رسیدن پلیس تا نقش اول بزن بهادر و پایان خوش! حتی بازیهای نابازیگران هم چنگی به دل نمیزند و حضور بازیگرانی مثل کامران تفتی و ارسلان قاسمی در نقش‌های فرعی و غیرمؤثر جای سوال دارد.

فیلم مملو است از نماهای هلی‌شات. نماهایی که گویی برای مستندی برای معرفی نقاط گردشگری ایران ضبط شده‌اند نه اثری اکشن که باید در خدمت قصه‌ی فیلم و افزایش میزان تاثیرگذاری برمخاطب باشند. فیلمساز خواسته با تنه زدن به ژانر اکشن از اجبار برای منطقی بودن تمام سکانسها رهایی یابد اما همین صحنه‌های به ظاهر ساده‌ی اکشن را هم چندان باورپذیر نساخته است. ادای کم‌جان دیالوگها و بازی‌های سرد و کلیشه‌ای که با فضای اکشن فیلم منافات فاحشی دارند اگر کنار بگذاریم، فیلم جز چند صحنه‌ی اکشن کپی شده‌ی متوسط حرف‌چندانی برای گفتن ندارد. قصه‌ای که حدس زدنش کار سختی نیست، زدوخوردهایی که هزاران نمونه بهترش موجود است، موسیقی که اصلاً در خدمت فیلم نیست و عدم ارتباط منطقی علت و معلولی هسته‌ی اصلی قصه از جمله دلایل اصلی ضعیف بودن لایه‌های دروغ است.

پر بیراه نیست اگر بگوییم اکشن‌های ساموئل خاکپچیان فقید بعد از گذشت این همه سال هنوز هم یک سروگردن از لایه‌های دروغ بالاتر است. فیلم انگار منشی صحنه نداشته و نه در طراحی صحنه و نه در دکوپاژ و نه حتی جلوه‌های ویژه که برگ برنده‌ی هر اکشنی است ابداً قابل قبول نبوده و فیلم را صرفاً به یک زنگ تفریح جشنواره بدل کرده است. لایه‌های دروغ اثری است که خواسته جسورانه، وزنه‌ی اکشن سینمای ایران را بعد از مدت‌ها سنگین کند، اگر چه این تلاشش قابل توجه است اما آنچنان نابالغ است که به ذهنیت مخاطب اکشن دوست صدمه وارد میکند.

این نقد کوتاه در روزهای پراکران برگزاری چهلمین جشنواره فیلم فجر نگاشته شده و پیشاپیش از وجود هرگونه اشتباه سهوی در نگاشت آن پوزش میطلبم.